KORT ROTTERDAMS

Beeld: Kimberly Dias

HET SPIJT ME

‘Wat heb ik gehoord?! Ik heb je toch gezegd dat ik het niet meer wilde horen!’ Hij greep de vaas van mijn moeder en smeet ze op de grond. ´Waar heb je het over?’, vroeg ik, terwijl ik wist wat hij bedoelde. ‘Je weet waar ik het over heb! Wat zie je in hem?! Ben ik niet genoeg voor jou?!’ Boos stormde hij de badkamer uit. Ik viel neer op de grond. Mijn ogen liepen vol en ik werd overspoeld door mijn emoties. Het begon steeds meer tot me door te dringen dat ik mijn relatie hiermee had kapotgemaakt. Het was allemaal mijn schuld, maar ik deed het niet met opzet. Ik moest er even uit. Ik zou er binnenkort een punt achter zetten en dan was alles weer zoals normaal.

Het was niet erg dat mijn gevoelens voor hem waren weggevaagd. Ik kon onze relatie niet zomaar weggooien, alsof het niets was. Ik moest aan onze relatie werken en dan zouden mijn gevoelens terugkomen. Toch?
Beetje bij beetje kwam ik van de grond af en verzamelde ik de moed om naar hem toe te gaan. Ik kon dit. Ik moest gewoon eerlijk zijn en hem mijn perspectief van het verhaal laten horen. De deur van de slaapkamer stond op een kiertje. Hij gooide de koffer op het bed en smeet woedend zijn kleren erin. Voorzichtig deed ik de deur.
‘Joey, alsjeblieft. Geef me de kans het uit te leggen.’
Geïrriteerd zuchtte hij. ‘Waarom zou ik? Wat heb ik gedaan om dit te verdienen?’
De pijn in zijn stem was duidelijk te horen.
‘Je verdient dit niet. Het was niet mijn bedoe-’
‘Begin niet met deze onzin! Je weet donders goed wat je hebt gedaan! Hoe moeilijk is het om de waarheid te vertellen en de schuld op je te nemen?’
‘Oké oké, je hebt gelijk, ik zal alles uitleggen’, zei ik, terwijl hij nog steeds oogcontact vermeed. Ik moest alles zo snel mogelijk vertellen, voordat hij alles had ingepakt en weg zou gaan.
‘Ik.. Ik.. Ik voel me sinds kort gevangen. Gevangen in dit huis, gevangen in dit leven. Ik ben mezelf niet meer. Ik ben veranderd… En ik weet dat het niet jouw schuld is… Echt waar. Maar ik wou me weer mezelf voelen. Al dat gedoe met de miskraam en mijn vader. Het werd me teveel en ik kon het niet meer aan. Ik wou dit leven niet meer op deze manier leven. Elke keer als ik bij hem in bed lig, vergeet ik wat er aan de hand is. Ik vergeet de pijn van gemis waarmee ik elke dag leef. Ik vergeet de leegte in mijn hart. Ik vergeet mijn vader en alle problemen die hij met zich meebrengt.’ Ik durfde hem niet aan te kijken. Het was nooit mijn bedoeling geweest hem pijn te doen, maar het gebeurde en nu moest ik met de consequenties leven.
‘Je had me kunnen vertellen hoe je je voelde. Dan had dit allemaal niet hoeven gebeuren. Ik hou van jou, maar als het niet wederzijds is, kunnen wij niet meer samenzijn. Vertel me hoeveel je van mij houdt, alsjeblieft. Vertel het me…’ Ondertussen stroomden de tranen over zijn wangen.
‘Sorry, Joey…’ Ik rende weg. Zo hard als ik kon.

Nicole Velders van het *Marnix Gymnasium* schreef dit verhaal onder leiding van de auteur Bianca Boer bij de foto van Kimberly Dias voor De Kracht van Rotterdam 2019 in het kader van het programma Kort Rotterdams van Passionate Bulkboek.

PASSIONATE BULKBOEK